

blive slaaede her, hvis de ere stærke nok dertil, men give efter paa dette Punkt tror jeg ikke vi kunne gøre.

Samtidig vil jeg udtale en Beklagelse over den højtærede Ministers Stilling til Spørgsmaalet om de kongevalgte Landstingsmænds Opløsning. Ministeren sagde, at Højre har ikke nogen særlig Interesse i at holde paa de kongevalgte, og han har ganske Ret, vi have ingen Interesse deri. Men Spørgsmaalet er, om Lov er Lov og Grundlov er Grundlov, og her kunne vi ikke lade vor Interesse føre os ind paa omtvistelige Grundlovsfortolkninger.

Jeg skal derefter vende mig til den udmærkede Dramaturg, hvem vore Finansers Ledelse er betroet. Jeg vil først sige, at jeg kan ikke tjene ham i helt at tie stille i Spørgsmaalet Hald. Jeg er ganske vist glad over, at denne Mand gik af, men jeg kan ikke være enig med Ministeren, naar han taler om den haardt prøvede Mand, for i Virkeligheden mener jeg, at Kontorchef Hald er sluppen ganske let. Thi der var jo ikke blot Spørgsmaal om Bestikkelse, men ogsaa om Sagførerfirmaet Hald & Kjærs hele Forhold til de Byggeselskaber, der knytte sig til Laanekassen, og som i Virkeligheden ere blevne Aarsag i, at Aktionærerne i Laanekassen ere blevne snydte for deres Kapital, og at Statskassen og ogsaa Nationalbanken og andre Banker komme til at gøre store Tilskud. Derfor vil jeg sige, at efter mit Skøn er Hr. Hald sluppen meget nemt, og jeg tror ikke, der her er nogen Grund til særlige Sympatitilkendegivelser. Jeg skal ikke komme videre ind paa Spørgsmaalet om Pensionen, men jeg vil hævde, at den højtærede Finansministers Stilling der beror paa ren Formalisme. Jeg vil imidlertid indrømme, at de andre Partier i og for sig ingen Ret have til at angribe Ministeren, thi Fejlen var, at Hr. Hald overhovedet fik Lov til at blive genindsat, inden Undersøgelsen om Laanekassen var afsluttet. I øvrigt kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg hører nu — det vidste jeg ikke af —, at Hr. Hald ogsaa sidder i Ejendomsskylden. Med andre Ord, samtidig med, at han var Kontorchef, var han Sagfører, sad i forskellige Byggeselskabers Bestyrelse og var endelig noget, jeg ved ikke hvor meget, i Ejendomsskylden. Hvornaar mon egentlig en Kontorchef i Finanserne under saadanne Forhold faar Tid til at varetage sit Embede? Er det Regelen, at Kontorchefer i den Grad ere overbebyrdede med Bierhverv og private Erhverv, begynder jeg at forstaa, hvad

Thomas Nielsen en Gang sagde — jeg troede for Resten, det var en Spøg af ham —, at naar man kommer i Ministeriet Kl. 11 $\frac{1}{2}$, er Kontorchefen endnu ikke kommen, og naar man kommer Kl. 12, er han lige gaaet.

Den højtærede Minister kom derefter med nogle Bemærkninger om den finansielle Situation. Efter det, han fremsatte, synes han at mene, at Deficit paa de tre følgende Finansaar tilsammen bliver større end 60 Mill. Kr., idet han opgjorde Underskuddet for i Aar alene til 30—35 Mill. Kr. Jeg antager, at Forskellen paa hans og min Opgørelse ligger deri, at hans Opgørelse var rent regnskabsmæssig, idet han tog de paa § 27 I og III opførte Afbetalinger paa Laan og Ydelserne til Bondestandens Sparekasse og Bankkomiteen med. Den højtærede Minister er allerede klar over, at han ikke vil dække dette Deficit ved nye Skatter. Han maa altsaa dække det ved Laan eller ved Kreditbeviser eller ved Salg af Reservebeholdning. Jeg vil om Kreditbeviser kun gøre den Bemærkning, at denne Vej ikke er helt let at gaa, og at det egentlig kun i to Tilfælde er berettiget at slaa ind paa den. Det ene Tilfælde er, at man venter, at man i Løbet af kort Tid faar Indtægter, hvormed man kan indløse disse Kreditbeviser. Det andet Tilfælde er, at man rent midlertidigt gaar den Vej, fordi man ikke kan staa sig ved at optage et længere Laan. For Fremtiden staar det i alt Fald fast, at vi faa Deficit. Jeg antager, at man kan gaa ud fra, at selv i de gode Aar efter 1912 faa vi et Deficit paa 8—9 Mill. Kr. pr. Aar, og da mener jeg, at den højtærede Finansminister har den Pligt at lægge Hovedet i Blød for at finde ud af, hvorledes han vil skaffe Balance. Jeg er nemlig ganske vist enig med ham i, at det ikke er nødvendigt at have Balance paa Regnskabet i de daarlige Aar, men i de gode Aar skal der være rigelig Balance.

Nu siger den højtærede Minister, at det bliver i og for sig ikke hans Sag, for han sidder maaske ikke som Minister til den Tid. Men den højtærede Minister har ikke Lov til at slutte saaledes. Den højtærede Minister sidder nu en Gang i sit Embede, og dernæst maa man ogsaa tænke paa sit Eftermæle. Den højtærede Minister kritiserede afdøde Vilhelm Lassen, ikke uberettiget, synes jeg, men den højtærede Minister maa da selv undgaa at blive kritiseret, naar han er gaaet af. Det vil være hans Pligt at være saa forsynlig, at den Mand, der kommer efter ham, kan sige: Det var